

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας φθ. τὸ κατ'ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπερησίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως φθ. ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ:

Ἐξωτερικοῦ:

Ετησίᾳ. δρ. 8,—
Ἐξάμηνος. . . . 4,50
Τριμήνιος. . . . 2,50

Ετησίᾳ. φρ. 10,—
Ἐξάμηνος. . . . 5,50
Τριμήνιος. . . . 3,—

Δι' ἀνδρομαί ἀρχονται τὴν 1ην ἰανουαρίου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20.

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπιδίου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 18ος

Ἐν Ἀθήναις, 1 Ἰανουαρίου 1911

Ἔτος 33ον.—Ἀριθ. 5

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΝ

ΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΙΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ

— Λοιπόν, σὺν τί θέλεις νὰ σοῦ χαρίσω τὴν Πρωτοχρονιά;

Εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν τοῦ νουνού του, ὁ Κωστάκης μένει χαρούμενος καὶ σαστισμένος. Ξεύρει καλὰ, ὅτι ὁ καλὸς νουνός του θὰ τοῦ φέρῃ, ὅ,τι τοῦ ζητήσῃ, φθάνει μόνον νὰ μὴν εἶνε ὁ ἥλιος ἢ τὸ φεγγάρι... Ἀλλὰ τί; Τὰ ὠραία παιγνίδια εἶνε τόσο πολλὰ ποῦ οὔτε ὁ ἴδιος ὁ Κωστάκης δὲν θὰ μπορούσε νὰ πῇ ποῖο τοῦ ἀρέσει περισσότερο...

Ἐνα μικρὸ Πέζλ, σὺν αὐτὸ ποῦ ἔχει ὁ Γιῶργος ὁ ξάδελφός του; Ἐνα σιδηρόδρομάκη, μὲ ἀληθινὴ ἀτμομηχανή, σὺν αὐτὸν ποῦ ἔχει ὁ Νίκος ὁ φίλος του; Ἡ ἕνα μικρὸ «Ντρεννιὼ», ἕνα ὠραῖο θωρηκτὸ μὲ τὰ ὅλα του, σὺν αὐτὸ ποῦ εἶδε προχθὲς σὲ μιὰ βιτρίνα τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ; ...

Ὁρισμένως, αὐτὰ τὰ τρία τοῦ ἀρέσουν περισσότερο, καὶ ὕστερ' ἀπὸ πολλὴν ὥραν ποῦ ἐκύτταζε τὸν νουνόν του χαρούμενος καὶ σαστισμένος, ἀπεφάσισε νὰ ὁμιλήσῃ. Καὶ γρήγορα-γρήγορα, ὡς νὰ ἤθελε νὰ κερδίσῃ τὸν χαμένον καιρὸν, ἀραδιάζει:

— Ἡ ἕνα Πέζλ, ἢ ἕνα σιδηρόδρομάκη μὲ ἀτμομηχανή, ἢ ἕνα μικρὸ θωρ...

— Ἐ, στάσου! τὸν διακόπτει ὁ νουνός. Ἡ καὶ ἢ δὲν ἔχει! Ἐνα πρᾶγμα θὰ μοῦ πῇς. Διάλεξε καὶ πές το.

— Λοιπὸν σιδηρόδρομο! λέγει μὲ ἀπόφρασιν ὁ Κωστάκης.

— Ἀς εἶνε σιδηρόδρομος! συγκατανεύει πρόθυμος ὁ νουνός.

— Ὁχι, ὄχι! φωνάζει ἔξαφνα ὁ Κωστάκης

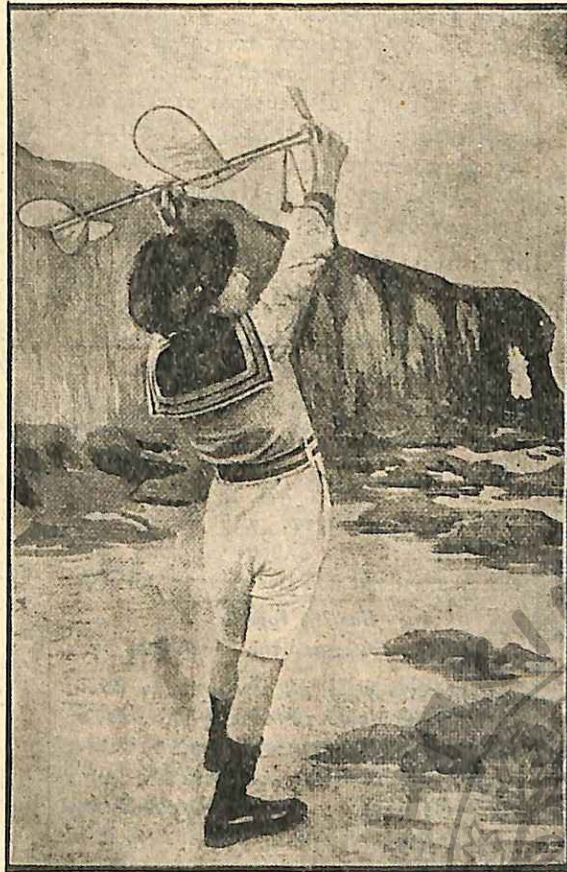
— Τί εἶνε πάλι;

— Προτιμῶ τὸ θωρηκτὸ!

— Πολὺ καλὰ, θωρηκτὸ... Μὰ εἶσαι βέβαιος;

Ὁ Κωστάκης ξανασυλλογίζεται. Εἶνε τάχα βέβαιος; Καὶ πότε εἶνε βέβαιος κανεὶς; ...

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσβάλλει εἰς τὴν τραπέζιαν ἡ ἀδελφὴ τοῦ Κωστάκη,

«Χθὲς ποῦ ἦταν ὠραία ἡμέρα, τὸ πῆρε μαζί του.» (Στ. γ')

ἡ Τζούλια. Πρὸς ὀλίγου ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὰ μαγαζιά, ὅπου εἶχε συνοδεύσῃ τὴν μητέρα της, καὶ κατενθουσιασμένη φωνάζει:

— Κωστάκη, στήν ὁδὸν Σταδίου, ἔς ἕνα μαγαζι, εἶδα ἀεροπλάνο!

— Τοῦ Ἀρνιώτη; ἐρωτᾷ ὁ νουνός.

— Ὁχι, καλέ, μικρὸ ἀεροπλάνο...

γιὰ παιδιὰ... παιγνίδι. Κουρδίζεται καὶ πᾶσι ψηλά.

Ὁ Κωστάκης κτυπᾷ τὸ μέτωπόν του:

— Μωρὲ νὰ μὴ τὸ θυμῶθ!... Εἶδες ἐκεῖ νὰ ξεχάσω τὸ καλλίτερο;... Νουνέ μου, ἕνα μικρὸ ἀεροπλάνο θέλω νὰ μοῦ πάρῃς! Ἀεροπλάνο! Ἐτελείωσε!

Μετὰ δυὸ ἡμέρας, τὸ ἀεροπλάνον ἦτο στὰ χέρια τοῦ Κωστάκη. Ὁ νουνός του, βέβαιος τώρα διὰ τὴν προτίμησίν του, δὲν ἐδίστασε νὰ τοῦ τὸ ἀγοράσῃ καὶ νὰ τοῦ τὸ στείλῃ. Τί εὐμορφο ποῦ εἶνε! Ἀπαράλλακτο μὲ τὰ μεγάλα, ποῦ ὁ Κωστάκης τὰ ἔβλεπε ζωγραφισμένα εἰς τὰ περιοδικὰ... Ἐχει τὸν ἑλικὰ του, τὰ πτερὰ του καὶ τὸ τιμόνι του. Τὸ κουρδίζει διὰ νὰ γυρῇ νὰ μόνος του ὁ ἑλιξ, τὸ ἀφίνει, καὶ ἐκεῖνο φεύγει, πετᾷ καὶ... πέφτει. Κρίμα μόνον ποῦ δὲν εἶνε μεγαλύτερο, νὰ παίρνῃ μαζί του καὶ τὸν Κωστάκη! Ἐ, δὲν πειράζει! Ὁ Κωστάκης πετᾷ τώρα μὲ τὴν φαντασίαν του. Καὶ ἀργότερα, ὅταν μεγαλώσῃ, ποῖς τὸ ξέρει ἂν δὲν πετάξῃ καμμιὰ μέρα καὶ ἀληθινὰ, μὲ ἀεροπλάνο ἀληθινόν!

Δὲν χορταίνει νὰ τὸ παίξῃ. Καὶ ἀπὸ τὸ ἐδοκίμασε στὸ σπῆτι, στὴ θάλα, στὸ διάδρομο καὶ στὴν αὐλή, χθὲς ποῦ ἦταν ὠραία ἡμέρα, τὸ πῆρε μαζί του εἰς τὸν περίπατό. Μικροὶ καὶ μεγάλοι, ὅσοι ἔτυχαν στὸ ἐξοχικὸ ἐκεῖνο μέρος, ἐθαύμασαν τὸ ἀεροπλάνο ποῦ ἐπετοῦσε μὲ ἡσυχά. Καὶ ὁ Κωστάκης ἐκαμάρονε πᾶς σὺν μικρὸς Μπλερίν ἢ Λατάμ...

Τώρα λέγει στὴ Τζούλια:

— Ὅσο συλλογίζομαι ποῦ λίγο ἔλειψε νὰ κάμω τὸ νουνό μου νὰ μοῦ πάρῃ σιδηρόδρομο ἢ θωρηκτὸ!... Μὰ καὶ ὁ μπαμπᾶς, σὺν ἦσαν μικρός, θὰ ἔπαιξε χωρὶς ἄλλο μὲ σιδηρόδρομους καὶ μὲ θωρηκτά τὸ ἀεροπλάνο ὅμως εἶνε τὸ καινούριο παιγνίδι, τὸ παιγνίδι τῆς μόδας καὶ τῆς ἐποχῆς. Ὑἑμματα;

Ἡ Τζούλια εἶνε σύμφωνη. «Ἀκούς

ἐκεῖ!... δὲν σ' τῶπα κ' ἐγώ;» Αὐτὸ ὁμῶς δὲν τὴν ἐμποδίζει νὰ πειράξη τὸν ἀδελφὸ τῆς ὁσάνης δὲν κατορθώνει νὰ πετάξῃ τὸ ἀεροπλάνο του καλὰ, καὶ νὰ τοῦ τὸ λέγῃ γ ἐὼ π λ ἄ ν ο ν, ὅπως ἐδάπτισαν ἐδῶ οἱ εὐφυολόγοι τὸ ἀεροπλάνον τοῦ Ἀρνιώτη...

Ὁ Κωστάκης γελᾷ καὶ ὁ ἴδιος. Εἶνε τόσον εὐχαριστημένος μὲ τὸ παιγνίδι του, ὥστε μὲ τίποτε δὲν θυμόναι. Νὰ ἰδοῦμε ὁμῶς, θὰ γίνῃ καμμιὰ ἡμέρα καὶ ἀεροπόρος ἀληθινός; Ἄν γίνῃ, θὰ σᾶς τὸ πῶ.

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΚΩΡΙΟ

Η ΣΑΚΚΟΡΑΦΑ

— Μωρὲ τί ἐπαθα προχτές, ἔλεγε ἡ Κυραγιάνναινα τοῦ Γερωτάσιου, μὲ τὸν Νουνό μου!

Τὸν εἶχα τραπέζι μὲ ὅλους τοὺς δικούς μου καὶ τὸν Παππᾶ καὶ τὸ Δάσκαλο, γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ παιδιοῦ μου Ἀποστολάκη. Ἀρχισὰ νὰ βάλω τὸ φαγίστη φωτιά, ἡ ὥρα πέρασε καὶ τὸν ἐβγαλε τὸν κακαμὰ μὲ ζουμί. Τὸν ἐβαλε κ' ἐγὼ ἔτσι στὸ τραπέζι καὶ—Νὰ μὲ συμπαῖατε, τοὺς λέω, τὸ φαγὶ ἤθελε ἀκόμα νὰ γένῃ καὶ βγήκε μὲ ζουμί.

— Δὲν πειράζει, κύρ' ἀναδεχτή, πετιέται καὶ λέει ὁ νουνός μου, δὲν ξέρεις τὴν παροιμία; «Τὸ ζουμί ζήμια δὲν ἔχει» ὅσο φᾶς καὶ τ' ἄλλο λούζεσαι». Δαγκάθηκα κ' ἐγὼ ἡ καημένη καὶ σόπασα. Μὰ σὰ ρίχτηκε ὁ νουνός μου στὸ φαγὶ, στὸν κακαμὰ μὲ τὸ ζουμί, στ' αὐτὰ καὶ στὴν πῆτα, καταβαίε, καταβαίε ἀλύπητα. Στάσου, εἶπα κ' ἐγὼ τώρα, νὰ σοῦ τὸ πληρώσω, κύρ νουνέ. Ἐκεῖ ποῦ ἔκανα τὴν πολιτική μου καὶ παρακινούσα πότε τὸν ἕνα πότε τὸν ἄλλον νὰ ξαναπάρῃ ἀπὸ τὴν πῆτα,

— Ὅσο γιὰ τὸν κύρ νουνό μου, εἶπα, δὲν λέω τίποτε, γιὰτὶ τὸ λέει μιὰ ἄλλη παροιμία: «Νὰ σοῦ πῶ, Κουμπάρε, φᾶς, φᾶς, νισάφ' δὲν ἔκανες!»

Ἀπόλυσαν τὰ γέλια οἱ ἄλλοι καὶ γυρίζει ὁ παππᾶς στὸ νουνό μου.

— Αἰ, κύρ Κώστα, τοῦ λέει, γέρασες κι' ἀκόμα γνῶσι δὲν ἔβαλες! κεντᾶς μὲ τὸ βελόνι; καρτέρει σακκοράφα!..

ΦΑΙΔΡΟΣ ΑΔΑΜΑΣ

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Μὴ λησμονῆς μὲ τὸ θιαυρό σου ποῦ κάνεις βράδυ καὶ πρωί, τὴ προσευχή σου στὸ Θεό σου, ποῦ σοῦ χαρίζει τὴ ζωή.

Μεγάλη ἡ χάρις του, μεγάλη, γι' αὐτὸ συνήθισα κ' ἐγὼ, πρὶν ἀπὸ κάθε πρᾶξι μου ἄλλη πιστὰ νὰ τὸν δοξολογῶ.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΣΟΙ παρακολουθεῖτε τὴν «Διάπλασιν» ἀπὸ πολλὸν καιρόν, εἰξεύρετε ὅτι καθεὺν χρόνον γράφω ἐδῶ μιαν

πρωτοχρονιάτικην ἐπιστολήν. Ἀλλὰ εἰξεύρετε ἀκόμη, ὅτι αἱ ἐπιστολαὶ μου αὐταὶ ὁμοιάζουν ἢ μία μὲ τὴν ἄλλην σχεδὸν σὰν σταλαγματίες τοῦ ἴδιου νεροῦ... Κοπιάζω καθὼς φορὰν νὰ τὰς κάμω διαφορετικάς, ἀλλὰ δὲν τὸ κατορθώνω. Καὶ ἡ ἰδέα ὅτι ἔπρεπε νὰ καθήσω καὶ σήμερον νὰ σᾶς γράψω πάλιν τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια, μοῦ ἐφάνη τόσον ἀνιαιρά, ὥστε διὰ μιαν στιγμὴν ἐσκέφθην νὰ μὴ κάμω φέτος πρωτοχρονιάτικην ἐπιστολήν...

Ἐπειτα ὁμῶς ἐσκέφθην κατὰ ἄλλο, λέγουσιν δὲ ὅτι αἱ δευτέραι σκέψεις εἰνε σοφώτεραι: Εἴπα δηλαδή, τί πειράζει ἂν αἱ πρωτοχρονιάτικαι ἐπιστολαὶ μου ὁμοιάζουν, ἀφοῦ καὶ ἡ Πρωτοχρονιά μᾶς εἰνε πάντοτε ἡ ἴδια; Καὶ ὅπως οἱ μικροὶ μᾶς φίλοι δὲν βαρύνονται τὰ ἄλλα στερεότυπα τῆς Πρωτοχρονιάς, ποῦ ἐπαναλαμβάνονται καθεὺν χρόνον, ἀλλ' ἀπεναντίας τὰ θέλουν, τὰ ἐπιζητοῦν καὶ τὰ περιμένουν, ἔτσι εἰμφορεῖ νὰ θέλουν καὶ τὴν στερεότυπον πρωτοχρονιάτικην ἐπιστολήν μου, ποῦ τὴν ἔχουν πλέον συνειθίσιν...

Ἄς εἰνε λοιπὸν καὶ ἡ ἐπιστολή μου μαζί μὲ τὰ κάλαντα, ποῦ τὰ παιδάκια τῆς γειτονιάς θὰ ἔλθουν νὰ σᾶς πῶν εἰς τὸ σπῆτι καὶ ποῦ εἰνε πάντοτε τὰ ἴδια:

Ἄης - Βασιλεῖς ἔρχεται

Ἀσπιδό... ἀπὸ τὴν Κεραεῖνα...

Ἄς εἰνε μαζί μὲ τὴν χρυσὴν βασιλόπητα, ποῦ εἰνε πάντοτε ἡ ἴδια, καὶ ἔχει μέσα τὸ ἴδιο νόμισμα καὶ κόπτεται τὴν ἴδιαν ὥραν—τὰ μεσάνυκτα ἀκριβῶς... Ἄς εἰνε μαζί μὲ τὴν πρωτοχρονιάτικην λειτουργίαν, ποῦ εἰνε πάντοτε ἡ ἴδια, ἡ λειτουργία τοῦ Μεγάλου Βασιλεῖος...

Ἄς εἰνε ἀκόμη μὲ τὸ παραμονιάτικον τρελὸν πανηγύρι τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, ποῦ εἰνε πάντοτε τὸ ἴδιον, καὶ μὲ τὴν ἐπίσημον δοξολογίαν εἰς τὴν Μητρόπολιν ποῦ εἰνε πάντοτε ἡ ἴδια, καὶ μὲ τὰς ἐπισκέψεις, μὲ τὰς εὐχάς, μὲ τὰ ἐπισκεπτήρια, μὲ τὰς κάρτες, μὲ τὰ γλυκίσματα, μὲ τὸν γάλλον, μὲ τὰ μπουμπόνια, ποῦ εἰνε πάντοτε τὰ ἴδια, στερεότυπα καὶ ἀπαράλλακτα...

Κανεὶς βέβαια δὲν θὰ πῇ: Περιττὸν νὰ

ὑπάγω εἰς τὴν Ἑκκλησίαν, ἀφοῦ καὶ πέρου σὰν σήμερα ἐπῆγα. Ἡ: περιττὸν νὰ φάγω βασιλόπητα, ἀφοῦ καὶ πέρου σὰν σήμερα ἐφαγα. Καὶ κανεὶς ἀπὸ τοὺς παλαιούς φίλους μᾶς, ἐλπίζω, δὲν θὰ πῇ: Περιττὸν νὰ διαβάσω τὴν πρωτοχρονιάτικην ἐπιστολήν τοῦ Φαίδωνος, ἀφοῦ καὶ πέρου ἐδιάβασα μιαν τέτοιαν, καὶ πρόπερσιν, καὶ πρὸ τριῶν ἢ πρὸ τεσσάρων ἐτῶν....

Ἔτσι εἰνε ὁ κόσμος... καὶ ὁ χρόνος. Τὰ ἴδια ἐπανερχονται, ἐπαναλαμβάνονται, ξαναγίνονται, ξαναγεννῶνται,—καὶ ὁμῶς καθὼς φορὰν μᾶς φαίνονται νέα, ὡραία, εὐχάριστα, ἐπιθυμητά. Ἡ ἀνάμνησις μάλιστα καὶ ἡ συνήθεια ποῦ ἔχομεν νὰ τ' ἀπολαμβάνομεν εἰς τὴν ὥραν των, αὐξάνει τὸ θέλητρον των, ἡ τοῖς δίδει θέλητρον καὶ ὅταν δὲν ἔχουν κανέν... Δι' αὐτὸ ἀκούετε καμμιαν φορὰν τοὺς γέρους νὰ λέγουν: «Μέγα πρᾶγμα εἰς αὐτὸν ἡ συνήθεια!...»

Εἰς τὰς πρωτοχρονιάτικας ἐπιστολάς μου, σᾶς ὁμιλῶ συνήθως περὶ τῆς ἀξίας τοῦ χρόνου καὶ τῆς καλῆς τοῦ χρήσεως, σᾶς συμβουλεύω νὰ ἐπισκοπήσετε τὸ λήξαν ἔτος, νὰ ἰδῆτε τί ἐκάματε καὶ τί δὲν ἐκάματε, καὶ νὰ προσπαθῆτε νὰ χρησιμοποιήσετε καλλίτερα τὸ ἐρχόμενον, νὰ ἀναπληρώσετε τὰς ἐλλείψεις σας καὶ νὰ προσδεύσετε περισσότερον. Εἰς ταῦτα δὲ προσθέτω καὶ τὰς εὐχάς μου ὑπὲρ τῆς υγείας σας, τῆς εὐημερίας σας καὶ τῆς προόδου.

Ἐνθυμηθῆτε πάλιν αὐτὰς τὰς συμβουλὰς ἴσως δὲν εἰνε περιτταί... Καὶ δεχθῆτε πάλιν αὐτὰς τὰς εὐχάς προερχόμεναι ἀπὸ κάποιον ποῦ σᾶς ἀγαπᾷ μὲ τὴν καρδίαν του καὶ θέλει τὸ καλὸν σας...

Παρατηρῶ ὁμῶς, ὅτι μὲ αὐτὰ καὶ αὐτὰ, κατῴρθωσα ὥστε ἡ φετινὴ πρωτοχρονιάτικη ἐπιστολή μου νὰ εἰνε κάπως διαφορετικὴ ἀπὸ τὰς προηγουμένας. Πάλι καλὰ! Θὰ τὸ κατορθώσω ἄρα γε καὶ τοῦ χρόνου; Δὲν πειράζει! Ἄς ζήσωμεν, ἄς εἰμεθα καλά, καὶ ἄς σᾶς γράψω πάλιν τὰ ἴδια... Λοιπὸν, καὶ τοῦ χρόνου!

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΑΠΟ ΤΑΣ "ΦΥΣΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ,"

Η ΚΑΤΣΑΡΙΔΑ.—Μαύρη καὶ γυάλιστερη σὰν κλειδαρότρυπα.

Η ΦΑΛΑΙΝΑ.—Ἐχει καὶ παράχει στὸ στόμα ὅτι χρειάζεται γιὰ νὰ φτιάσῃ ἕνα κορσέ,—μὰ μὲ τέτοια μέση ποῦ ἔχει!...

Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ.—Τὸ τρυφερό αὐτὸ γραμματάκι, τὸ διπλωμένο σὲ δύο, ζητεῖ τὴν διεύθυνσιν ἐνδὸς λουλουδιοῦ.

Η ΣΦΗΚΑ.—Μὰ στὸ τέλος θὰ κοπῇ ἡ μέση της!

Jules Renard

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΚΟΡΜΑΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' (Συνέχεια)

Περὶληψις τῶν προηγουμένων:—Ὁ μικρὸς Λουδοβίκος Κορμᾶς ἐφοδιάζεται μὲ ουστατικὸν ἀπὸ τὸν χοροδιδάσκαλον Δεπρωῶ διὰ τὸν κ. Γκωτιέ, οἰκονόμον τῆς πολιτείας Ἰωσηφίνας Μπωαρναί, ἡ ὁποία ἐξητοῦσεν ὑπηρέτην. Παρουσιάζεται λοιπὸν πρὸ τῆς ὡραίας αὐτῆς κυρίας, ἡ ὁποία μένει εὐχαρίστημένη ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν του, καὶ προτείνει εἰς τὸν οἰκονόμον τῆς νὰ τὸν κρατήσουν καὶ νὰ τὸν δοκιμάσουν, διότι, λέγει, «μοῦ φαίνεται ὅτι αὐτὸς ὁ μικρὸς θὰ φαντάξῃ ἐπάνω στ' ἀμάξι».

—Κ' ἐγὼ αὐτῆς τῆς ἰδέας εἶμαι! ἤξιωσε νὰπαντήσῃ ὁ κ. Γκωτιέ.

—Λοιπὸν σύμφωνοι, ὑπέλαβεν ἡ Ἰωσηφίνα. Θάντικαταστήσῃ ἐκεῖνο τὸ βλάκα τὸν Ἀλμανζώρ ποῦ μοῦ ἔπινε τὰ σιρόπια μου καὶ ποῦ δὲν ἦταν ἄξιος οὔτε τὸν Ἐκτορα, τὸ σκυλάκι μου, νὰ βγάλῃ περίπατο, χωρὶς νὰ μοῦ τὸ χάσῃ.

Ὁ σκύλος, ἀκούσας τὸνομά του, ἤρχισε νὰ γαυγίσῃ δυνατὰ. Ὁ Λουδοβίκος ἔκαμε νὰ τὸν χαϊδεύσῃ. Ἀλλὰ καθὼς ἐπρότεινε τὸ χέρι του, ὁ Ἐκτωρ τοῦ ἐδείξε τὰ δόντια γρυλλίζων.

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ Ἰωσηφίνα, χωρὶς νὰ προσέξῃ πλέον τὸν νέον τῆς μικρὸν λακέν, ἔλεγε πρὸς τὴν σύντροφόν της:

—Ἐλα, ψυχὴ μου, ἐξακολούθησε τὸ διάβασμα, ἡ ἐφημερίς μ' ἐνδιαφέρει σήμερα πολὺ.

Καὶ ἡ δεσποινὶς Κορμᾶν,—ἔτσι ὠνομάζετο ἡ νεαρὰ θαλαμηπόλος,—ἀνέλαβε τὴν σχισμένην ἐφημερίδα καὶ ἤρχισε νὰ διαβάξῃ:

«Οἱ Διευθυνταὶ ἀνέθεσαν τὴν διοίκησιν τοῦ ἐσωτερικοῦ στρατοῦ εἰς τὸν νεαρὸν στρατηγὸν Βοναπάρτην, ὁ ὁποῖος, διὰ τὰς φρονήσεως καὶ τῆς γενναιότητός του κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Τουλῶνος, καὶ ἐσχάτως ἐν Παρισίοις τὴν 13 τοῦ Τρυγητοῦ, ἀνεδείχθη ἄξιος αὐτῆς τῆς τιμῆς.»

Ἡ Ἰωσηφίνα, ἀκούουσα τὴν ἀναγνώστριαν, ἐφαίνετο ρεμβή, καὶ διὰ νεύματος ἀπέπεμψε μετ' ὀλίγον τὸν Γκωτιέ, ὁ ὁποῖος ἐξῆλθε μαζί μὲ τὸν Λουδοβίκον.

Οὕτως ὁ υἱὸς τοῦ πατριώτου Κορμᾶ ἐισήχθη εἰς τὸν οἶκον τῆς πολιτείας Ἰωσηφίνας Μπωαρναί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

ΠΛΗΡΩΤΕΟΣ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ

Δύο μῆνες παρήλθον ἀφ' οὗ τοῦ μικροῦ Λουδοβίκου ἐξετέλει χρέη λακέν, καὶ ἦτο κατενθουσιασμένος ἀπὸ τὸ νέον του ἐπάγγελμα.

Ἡ ἀλήθεια εἰνε, ὅτι τὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ δὲν ἦτο καὶ τόσον βαρὺ. Ὅταν ἐβροθοῦσε τὸν Γκωτιέ νὰ περιποιηθῇ τὰ δύο μαῦρα ἄλογα καὶ νὰ πλύνῃ τὴν κυανὴν ἀμάξαν, ἡ ὁποία ἀπέτελει τὸ μεγα-

λῆτερον λαοῦ σον τῆς Ἰωσηφίνας, ὅταν, φορῶν μιαν ὡραίαν λιθρεάν μὲ χρυσὰ κομβία, ἀνοίγε τὴν θύραν ἢ ἐβγαίε περίπατον τὸν Ἐκτορα, τὸ ἀγαπημένον σκυλάκι τῆς κυρίας του—ποῦ εἶχεν ὁμῶς πολὺ καλὸν χαρακτήρα,—δὲν ἀπαιτοῦσαν ἀπὸ αὐτὸν σχεδὸν τίποτε ἄλλο.

Ὁ οἶκος τῆς νωγελούς Κρεολῆς ἦτο ὡργανωμένος ἀποκλειστικῶς διὰ «τὰ φαντάξι εἰς τὸν κόσμον». Δι' αὐτὸ ἕνας μικρὸς λακέν, κατάλληλος νὰ ποζάρῃ παρὰ τὸ ἐδωλὶον τοῦ ἀμαξήλατου, ὅταν ἡ κυρία ἔκαμνε τὸν περίπατόν της εἰς τὸ Μαρινὸ ἢ ἐπήγαγεν εἰς τὰ κινέζικα λουτρά, ἦτο ἀπαραίτητος.

Ὁ Λουδοβίκος ἐπομένως εἶχε πολλὰς ὥρας ἐλευθερίας, τὰς ὁποίας φυσικὰ ἐπερνοῦσεν εἰς τὸ χοροδιδασκαλεῖον, ὅπου εὗρισκε τὴν Λευκοθέαν του, ἐκεῖ δὲ καὶ οἱ δύο, ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ λαμπροῦ κ. Δεπρωῶ, ἐξηκολούθουν νὰ τελειοποιούνται εἰς τὴν εὐγενῆ τέχνην.

Τὰ προτερήματα αὐτὰ ἔκαμναν τὸν μικρὸν νὰ παραβλέπῃ τὰ ἐλαττώματα τῆς νέας του θέσεως. Ἡ τροφὴ ἔξαφνα εἰς τὸ μέγαρον τῆς ὁδοῦ Σαντραίν δὲν ἦτο τόσον ἀθονος. Ἐτρωγαν προπάντων πολὺ ρύζι διότι ἡ οἰκοδόσποινα ἐλάμβανε τακτικὰ μεγάλας ποσότητας ἀπὸ τοὺς γονεῖς της, οἱ ὁποῖοι ἔμεναν εἰς τὴν Μαρτινικήν· ἀλλ' ὁ μικρὸς Λουδοβίκος εὗρισκε προτιμώτερον νὰ χορταίνῃ ἔστω καὶ μόνον μὲ ρύζι, παρὰ νὰ εἰνε, ὅπως πρῶτα, εἰς τὴν καμπόῦραν τῆς μητέρας του, ἡ ὁποία ἀρκετὰ ἐκοπίαζε τώρα διὰ νὰ τρέφῃ τὸν ἑαυτὸν της.

Τοῦ εἶχαν κ' ὁ ψῆ καὶ μισθόν, δεκαπέντε λίβρας (φράγκα) τὸν μῆνα. Ἀλλὰ δὲν τοῦ εἶχαν δώσῃ ἀκόμη λεπτόν. Ὁ μικρὸς Λουδοβίκος δὲν ἔβλεπε τὴν ὥραν νὰ φέρῃ εἰς τὴν μετέρα του τὰ πρῶτα χρήματα ποῦ θὰ ἐκέρδιζε. Καὶ δειλά-δειλά ἐξήτησε μιαν ἡμέραν ἀπὸ τὸν κ. Γκωτιέ τὸν μισθὸν τοῦ πρώτου μηνός.

— Ἀργότερα! ἀπεκρίθη ὁ οἰκονόμος, συνοφρυσμένος. Ἦτο ἄλλως τε ἡ ἀπάντησις, ἡ ὁποία ἐδίδετο συχνότατα εἰς ὅλους τοὺς προμηθευτὰς τοῦ μεγαροῦ. Τρεῖς φορὰς ὡς πῶρα τὴν ἡμέραν καὶ ὁ Λουδοβίκος. Δὲν ἐδυσπίστει ὁμῶς οὔτε παρεπονείτο. Ἀπεναντίας ἐλογάριαζε μὲ χαρὰν ὅτι πρεῖς φορὰς δεκαπέντε κάμουν σαρανταπέντε λίβρες καὶ ὅτι τὴν ἡμέραν ποῦ θὰ τὸν ἐπλήρουν, θὰ ἐγίνετο πλούσιος.

Συνέβη καὶ κατὰ ἄλλο, τὸ ὁποῖον ἔκαμε τὴν θέσιν του ἀκόμη πλέον εὐχάριστον. Ἐνῶ μιαν ἡμέραν ἐβροθοῦσε τὸν Γκωτιέ εἰς τὸ μοῖρασμα τοῦ σανοῦ τῶν ἀλόγων, ὁ οἰκονόμος τῷ εἶπε: —Λουδοβίκε, ξεύρεις ὅτι ὁ κύριος Εὐγένιος καὶ ἡ δεσποινὶς Ὁρτενσία φθάνουν σήμερα; —Μπα; ἔκαμεν ἡσύχως ὁ μικρὸς

λακέν; μὰ ποιοὶ εἶνε αὐτοὶ; δὲν ξέρω... —Αὐτοὶ εἶνε, ἀπεκρίθη ὁ Γκωτιέ, τὰ δύο παιδιὰ τῆς Κυρίας. Ὁ Εὐγένιος εἶνε λιγὰκι μεγαλύτερος ἀπὸ σένα, καὶ σὺ θὰ ἐπιφορτισθῇς τὴν ὑπηρεσίαν του.

Ὁ Λουδοβίκος ἐχάρη πολὺ ὅταν ἐμαθεν ὅτι ἡ οἰκία ἐκείνη, ἡ κάπως μελαγχολικὴ, θὰ ἐφαιδρύνετο ἀπὸ τὴν παρυσίαν δύο παιδιῶν, καὶ τὸ βράδυ πρῶτος αὐτὸς ἐσπευσε νὰ ὑποδεχθῇ καὶ νὰ «χαλοσορίσῃ» τὸν κ. Εὐγένιον καὶ τὴν δεσποινίδα Ὁρτενσίαν. ποῦ ἔφθαναν ἀπὸ τὸ Σαιν-Ζερμαίν μὲ τὴν θείαν των Φαννὴν.

Ὁ Εὐγένιος, μὲ τὰ μεγάλα ἄδολα μάτια του καὶ μὲ τὸ γλυκὺ καὶ σκεπτικὸν ὕφος του, ἤρρεσεν ἀμέσως εἰς τὸν Λουδοβίκον. Τὴν Ὁρτενσίαν ὁμῶς μόλις ἐπρόφθασε νὰ τὴν ἰδῇ, διότι αὐτὴ, ἀνυπόμονος νὰ ἐναγκαλισθῇ τὴν μητέρα της, διήλθεν ὡς βέλος ἀπ' ἐμπρός του, ἀνέβη μὲ τρία πηδήματα τὴν σκαλίτσαν τῆς εἰσόδου καὶ ἐξηφανίσθη εἰς τὴν οἰκίαν.

Ὁ Λουδοβίκος μετέφερε τὰς ἀποσκευὰς τοῦ μικροῦ του κυρίου εἰς τὸ δωμάτιόν του, καὶ κατεγίνετο νὰ τὰς λύνη καὶ νὰ τὰς ἀνοίγῃ, ὅταν ὁ Εὐγένιος εἰσῆλθεν.

Ἡ γνωριμία ἐγίνε γρήγορα.

Ὁ Εὐγένιος ἐπληροφόρησεν εὐθὺς τὸν Λουδοβίκον, ὅτι ἐπανήρχετο εἰς τὸ Παρίσι διὰ νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὸ ἐπιτελεῖον τοῦ στρατηγοῦ Χόες, διότι ἤθελε νὰ γίνῃ στρατηγὸς σὰν τὸν πατέρα του, ὁ ὁποῖος ἐφρονεῖτο εἰς τὴν Ἐπανάστασιν.

—Ὅπως ὁ δικός μου, εἶπεν ὁ Λουδοβίκος.

Ἡ ὁμοιότης αὐτῇ ἡλάττωσεν ἀμέσως τὴν μεταξύ τῶν δύο παιδιῶν ἀπόστασιν, καὶ ἐλκυσθέντα ἀμοιβαίως ἀπὸ ζωντανὴν συμπάθειαν, ἤρχισαν νὰ συνομιλοῦν εὐλιχάτα.

Ὁ μικρὸς λακένς διηγῆθη κατόπιν ποῖαι περιστάσεις τὸν ἠνάγκασαν νὰ ζητήσῃ θέσιν εἰς τὸ μέγαρον τῆς πολιτείας Μπωαρναί καὶ ὡμολόγησεν, ὅτι δὲν εἶχε κατὰ νοῦν νὰ μείνῃ ὑπηρέτης εἰς ὅλην τὴν ζωὴν. Ὁ Εὐγένιος ἐξ ἄλλου ἀπεκάλυπεν ἐν σχέδιον, τὸ ὁποῖον ἐσκόπευε νὰ βάλλῃς ἐνέργειαν εὐθὺς τὴν ἐπαύριον.

—Θέλω, εἶπε, νὰ ὑπάγω νὰ εὗρω τὸν στρατηγὸν Βοναπάρτην, διοικητὴν τοῦ ἐσωτερικοῦ στρατοῦ, καὶ νὰ τοῦ ζητήσω τὸ ἔξιφος τοῦ πατέρα μου, τοῦ στρατηγοῦ, τὸ ὁποῖον κατεσχέθη τὴν ἐποχὴν τοῦ διωγμοῦ...

Ὅταν ἤκουσε τὸ ὄνομα τοῦ Βοναπάρτου, ὁ Λουδοβίκος ὠχρίασεν ἐλαφρῶς καὶ ἐκτύπησε τὸ πόδι του μὲ λύσαν.

—Μὰ τί ἔγεις; τὸν ἠρώτησεν ὁ Εὐγένιος; γνωρίζεις αὐτὸν τὸν στρατηγόν;

—Ὡ, ναί! ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς ὑπηρέτης μὲ ὑπόκωφον φωνήν. Εἶνε αὐτὸς

που έσκότωσε τον πατέρα μου, στα σκαλιά της 'Εκκλησίας του 'Αγίου Ρόκκου.

Όλοι έκοιμώντο πλέον εις τὸ μικρὸν μέγαρον τῆς ἐδοῦ Σαντραίν, ἀλλὰ τὰ δύο παιδιά, καθισμένα πλάι-πλάι εἰς τὸ σιδερένιο κρεβάτακι τοῦ Εὐγενίου, ἐξηκολούθουν τὴν συνομιλίαν των.

Ἡ ἀναγγεῖλια τῆς ἐπισκέψεως, τὴν ὁποίαν ἐσχεδιάζε νὰ κάμῃ τὴν ἐπαύριον ὁ υἱὸς τῆς πολιτίδος Μπωαρναί εἰς τὸν Βοναπάρτην, ἔκαμε τὸν μικρὸν Λουδοβίκον σκεπτικόν. Ἐβγαλεν ἀπὸ τὴν τσέπην του ἓνα παλαιὸν πορτοφόλι, πού ἀνῆκεν ἄλλοτε εἰς τὸν πατέρα του, ἐτράβηξεν ἀπὸ μέσα ἓνα χαρτί, τὸ ἐκύτταξε πολλήν ὥραν καὶ ἐξάφνα ἤρώτησε :

— Θέλετε, κύριε, νὰ σὰς συνοδεύσω αὐριο ;

— Στὸν Βοναπάρτη ; ἡρώτησεν ὁ Εὐγένιος, ἐκπληκτος δι' αὐτὴν τὴν ἐπιθυμίαν.

— Ναί.

— Μὰ τί θὰ κάμῃς ;

— Ἐχὼ τὸ σχέδιό μου.

— Πολὺ καλὰ, ἀπεκρίθη ὁ Εὐγένιος· θὰ τὸ πῶ τῆς μαμμᾶς καὶ ἂν σάφινῃ, ἔλα. Τώρα ὅμως πῆγαινε νὰ κίμωνθῇς, γιὰτὶ εἶνε ἀργά, καὶ ἂν ἡθεῖα Φαννή, πού εἶνε πολὺ γρινιάρᾳ, ἔβλεπε πῶς εἰσαι ἀκόμῃ ἐδῶ, θὰ μᾶς ἐμάλωνα καὶ τοὺς δύο.

Τὴν ἐπαύριον, ὁ Λουδοβίκος διετάχθη ἀπὸ τὸν Γκωτιέ νὰ φορέσῃ τὴν ὠραιότεραν λιθρέαν του καὶ νὰ εἶνε ἑτοιμος νὰ συνοδεύσῃ τὸν μικρὸν τοῦ κύριον. Ὁ Εὐγένιος, βλέπετε, ἐκράτησε τὸν λόγον του.

Ὁ μικρὸς λακὲς ἐνεδύθη βιαστικὰ καὶ ἀφ' οὗ ἔβαλεν εἰς τὴν τσέπην του μὲ προσηχὴν τὸ χαρτὶ ἐκεῖνο, πού τὸν εἶδαμεν νὰ διαβάξῃ γῶδες βράδυ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Εὐγενίου, ἔτρεξε νὰ εὕρῃ τὸν μικρὸν τοῦ κύριον, ὁ ὁποῖος τὸν ἐπερίμενεν ἀνυπομόνως εἰς τὴν αὐλήν.

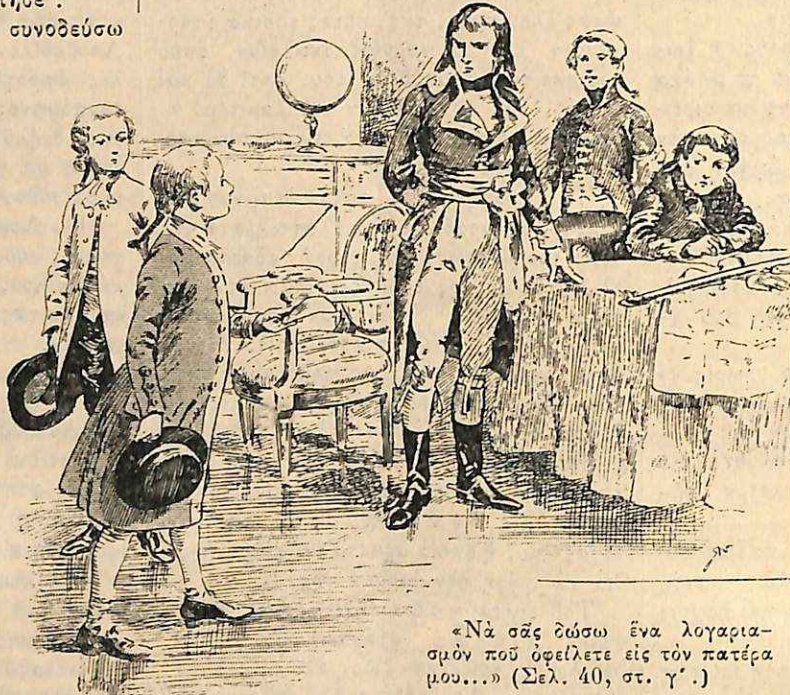
Ἡ Ἰωσηφίνα συνώδευσε τὸν υἱὸν τῆς ἕως τὴν ἐξώθυραν, τὸν ἐφίλησε καὶ τὸν παρηκολούθησεν ἐπὶ πολὺ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἐνῶ ἀπεμακρύνετο, ἀκολουθούμενος εἰς εὐλαβὴ ἀπόστασιν ὑπὸ τοῦ Λουδοβίκου Κορμᾶ.

Τὰ δύο παιδιά, χωρὶς νὰ ὁμιλοῦν, διηρβύθησαν πρὸς τὴν ὁδὸν τῶν Καπουκίνων, ὅπου εὕρισκετο τὸ μέγαρον τοῦ Γενικοῦ Διοικητοῦ.

Ὁ Εὐγένιος εἰσερχόμενος εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ μεγάρου, ἦτο σοβαρὸς καὶ σὺνους. Τὸ διάβημά του τῶ ἐφάνετο πολὺ σπουδαῖον... Ἀλλὰ καὶ ὁ Λουδοβίκος, σιωπηλὸς, ἐμελέτα κατ' ἰδίαν τὸν πρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον θὰ παρουσιάζετο εἰς

τὸν ἐχθρόν του. — Μπῆ! ἔλεγε κατ' ἐαυτὸν διὰ νὰ πάρῃ θάρρος· δὲν θὰ μὲ φάῃ αὐτὸς ὁ Βοναπάρτης· θὰ τοῦ μιλήσω ἐλεύθερα, σὰν ἄνδρας.

Ἐνῶ ἓνας ἀξιωματικὸς ἐσπευδε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν στρατηγὸν Ναπολέοντα, ὅτι ὁ υἱὸς τῆς πολιτίδος Μπωαρναί ἐζήτηι ἀνρόασιν, τὰ δύο παιδιά διεσκέδαζον βλέποντα τὴν ζωερὰν κίνησιν τοῦ Διοικητηρίου. τοὺς ἀδιακῶπως πηγαινοερχομένους ἀξιωματικούς παντὸς ὅπλου καὶ παντὸς βαθμοῦ, τοὺς διαφόρους προμηθευτάς, τοὺς πολιτάς, τοὺς ἐρχομένους νὰ ζητήσουν μίαν χάριν. Ὁ κόσμος ἤρχιζεν ἤδη νὰ συνωθῇται περὶ τῆς ἀγαθῆς φήμης τοῦ πατρός των. Ὁ δὲ ἰδικὸς σου ὑπῆρξε πράγματι καλὸς καὶ γενναῖος.

«Νὰ σὰς δώσω ἓνα λογαριασμὸν πού ὀφείλετε εἰς τὸν πατέρα μου...» (Σελ. 40, στ. γ'.)

νου, τοῦ ὁποῖου ἀορίστως πῶς ἐμάντευε τὴν μέλλουσαν κυριαρχίαν.

Δὲν ἐπερίμεναν πολὺ. Ὁ Βοναπάρτης, ἀκούσας τὸ ὄνομα Μπωαρναί, ἔστειλεν ἀμέσως τὸν ὑπασπιστὴν του Λεμαρουᾶ, νὰ τῶ φέρῃ τὸν υἱὸν τῆς ὠραιᾶς ἐκείνης κυρίας. τὴν ὁποίαν εἶχεν ἤδη γνωρίσῃ καὶ προσέξῃ...

Ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ ἀξιωματικοῦ, τὰ δύο παιδιά διέσχισαν τὴν αἰθουσαν τῶν τοπογραφικῶν μελετῶν καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ γραφεῖον ὅπου ὁ στρατηγὸς ἴστατο ὄρθιος, στήριζόμενος ἐπὶ τῆς ἐστίας, μὲ τὴν δεξιὰν χεῖρα περασμένην μεταξὺ τῶν δύο κομβίων τοῦ γιλέκου του, εἰς τὴν συνήθη του ἐκείνην στάσιν, τὴν ὁποίαν ἡ μέλλουσα δόξα του θὰ καθίστα ἀθάνατον.

Μόλις εἰσῆλθον ὁ Εὐγένιος, ἐστράφη πρὸς αὐτόν :

— Τί ἐπιθυμεῖς ἀπὸ ἐμέ, νεανία μου; ἡρώτησε μὲ τὸ ὕφος ἐκεῖνο τῆς ἐλκυστικῆς ἀγαθότητος, τὸ ὁποῖον μετεχειρίζετο ὡς αἰὶν ἐθέλει νὰ γοητεύσῃ τὸν κατώτερον ἢ νὰ σαγήνεύσῃ τὸν ἐχθρόν.

Ὁ υἱὸς τῆς Ἰωσηφίνας διετύπωσε τὴν αἰτησίαν του μὲ δυνατὴν καὶ καθαράν φωνήν, ἀτενίζων εὐτόλμως ἐκεῖνον, πρὸ τοῦ ὁποῖου ἐν τούτοις συνεστέλλοντο καὶ οἱ Διευθυνταί.

— Στρατηγέ, τῶ εἶπεν, ἐρχομαι νὰ σὰς ζητήσω τὸ ξίφος τοῦ πατέρα μου, ὁ ὁποῖος ἀδίκως κατεδικάσθη εἰς θάνατον, καὶ ὁ ὁποῖος ὑπῆρξεν ἄνδρεῖος στρατιώτης καὶ καλὸς πατριώτης.

— Νεανία, ἀπήντησεν ἀμέσως ὁ Βοναπάρτης, τὸ διάβημα αὐτὸ σὲ τιμᾷ. Ἀγαπῶ τοὺς υἱούς, οἱ ὁποῖοι σέβονται προπαντὸς τὴν μνήμην καὶ φροντίζουν περὶ τῆς ἀγαθῆς φήμης τοῦ πατρός των. Ὁ δὲ ἰδικὸς σου ὑπῆρξε πράγματι καλὸς καὶ γενναῖος.

Τὸ ξίφος τοῦ θὰ σοῦ ἀποδοθῇ, καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ κάμῃς καλὴν αὐτοῦ χρῆσιν, ὅπως καὶ ἐκεῖνος.

Ἀφ' οὗ ἐπρόφερον αὐτὰς τὰς λέξεις, ὁ στρατηγὸς ἐπλησίασε τὸν Εὐγένιον καὶ ἐπιθέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου του, τὸν ἠρώτησε μὲ φωνὴν γλυκεῖαν, σχεδὸν πατρικὴν :

— Πόσων ἐτῶν εἰσαι ;

— Δεκατριῶν.

— Στρατιωτικὸς ;

— Τὸ ἐπιθυμῶ, στρατηγέ μου.

— Πρόπει... Ἐλα πάλιν νὰ μὲ ἰδῇς καὶ βασιζοῦ εἰς ἐμέ· θὰ φροντίσω διὰ τὸ μέλλον σου.

Ὁ Εὐγένιος, σείξας τὴν χεῖρα τοῦ Βοναπάρτου, ἡτοιμάζετο νὰ ποχωρήσῃ, καὶ

ἐνευσε πρὸς τὸν Λουδοβίκον, ὁ ὁποῖος, κατὰ τὸ διάστημα αὐτῆς τῆς συνομιλίας, ἐστέκετο ἀκίνητος πλησίον τῆς θύρας· ἀλλὰ πρὸς μεγάλην του ἐκπλήξιν, εἶδε τὸν ὑπηρετὴν του νὰ προχωρῇ καὶ αὐτὸς πρὸς τὸν Βοναπάρτην, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀναλάβῃ ἤδη μὲ τοὺς ἀξιωματικούς του τὴν διακοπὴν συζήτησιν.

— Στρατηγέ, εἶπεν ὁ Λουδοβίκος μὲ φωνὴν ἐπίσης σταθεράν, ἔχω καὶ ἐγὼ νὰ σὰς ζητήσω κάτι.

Ὁ Βοναπάρτης, ἐκπληγὴς κατ' ἀρχὰς μὲ τὸ θάρρος τοῦ νεανίσκου, τὸν ἐκύτταξε, καὶ ἔπειτα τῶ εἶπε φαιδρῶς :

— Μίλα, μικρέ... τί θέλεις ;

— Νὰ σὰς δώσω ἓνα λογαριασμὸν ἀπὸ 42 λίβρες καὶ 6 σολδία, πού ὀφείλετε εἰς τὸν πατέρα μου, τὸν πολιτὴν Κορμᾶν, ράπτῃν ἄλλοτε εἰς τὴν ὁδὸν Ἀγίου Ρόκκου.

Ἐπὶ μᾶλλον ἐκπληκτος ὁ Βοναπάρτης, ἐπῆρε τὸν λογαριασμὸν καί, ἐνθυμηθεὶς ἔξαφνα τὴν στολήν, τὴν ὁποίαν εἶχε τῶντον παραγγεῖλῃ δι' ἐντάλματος τοῦ κ. Λεφέβρ, ἠρώτησε σχεδὸν αὐστηρῶς :

— Διατί ὁ πατέρας σου δὲν παρυσίασεν ἐνωρίτερα αὐτὸν τὸν λογαριασμὸν ;

— Διότι ἀπέθανε, στρατηγέ, ἀπεκρίθη μὲ σθένος ὁ μικρὸς Λουδοβίκος, φονευθεὶς ἀπὸ τοὺς στρατιώτας σὰς τὴν 13 τοῦ Τρυγγιτοῦ.

Παγετώδης σιγὴ διεδέχθη τὴν δῆλωσην τοῦ μικροῦ ὑπηρετοῦ. Οἱ ἀξιωματικοὶ ἐκύτταζαν τὸν Βοναπάρτην, ὁ ὁποῖος ἐδάγκανε τὰ χεῖλη, μὴ γνωρίζων ἂν ἐπρεπε νὰ συντρίψῃ τὸν μικρὸν τολμητὴν, ὁ ὁποῖος τῶ ἀνεκάλει ἀναμνήσεις πάντοτε δι' αὐτὸν ὀδυνηράς... Ἀλλὰ συγκρατηθεὶς ἐστράφη πρὸς τὸν γραμματέα του καὶ εἶπεν ἀπλῶς :

— Μπουριέν ! δόσε ἑκατὸ λίβρες ἔς αὐτὸ τὸ παιδί.

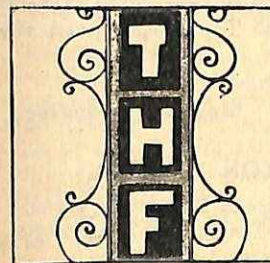
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ἡ λευκὴ γλαυῆ

Ἡ γλαυῆ αὕτη συνελήφθη ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ πλοίου « Ἐσπερίων », τὸ ὁποῖον ἐπῆγαινε ἀπὸ τὸ Μοντρεάλ εἰς τὴν Γλασκώδην, ἐν τῷ μέσῳ τῆς θαλάσσης εἰς ἀπόστασιν ἑξακοσίων χιλιομέτρων ἀπὸ τῆς ξηρᾶς. Τοῦτο εἶνε περιεργότατον καθ' ὅσον ἡ γλαυῆ, ὡς γνωστὸν, δὲν εἶνε θαλάσσιον πτηνόν, ἀλλὰ χερσαῖον. Ἐκτὸς τούτου τὸ συλληφθὲν πτηνὸν ἀνήκει εἰς εἶδος σπανιώτατον, εἶνε ἡ λευκὴ γλαυῆ τῶν βορείων χωρῶν. Καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας ἔχομεν λευκάς γλαυκάς, ἀλλὰ αὗται εἶνε... μαρμαρίναι.

Πρωτότυπος μέθοδος

Εἰς τὸ Λονδίνον, ἐν μέγα ξενοδοχείῳ ἐισήγαγε νέαν μεθόδον διὰ νὰ καλῇ ἀμάξας. Εἶνε ἡ λεκτρικὸς σηματογράφος, τοποθετημένος ἐξωθεν τοῦ Ξενοδοχείου καὶ δεικνύων διὰ τριῶν γραμμάτων τὸ εἶδος τῆς ζητουμένης ἀμάξης. Ὅταν θέλουν αὐτοκίνητον (taxi-cab), βάλλουν τὸ γράμμα T· ὅταν θέλουν μόνον ἀμαξάκι (hansom-cab), βάλλουν τὸ γράμμα H· καὶ ὅταν θέλουν διπλὴν ἀμάξιν, (four-wheeler), βάλλουν τὸ γράμμα F. Τὰ γράμματα λάμπουν

Ἀλλ' ὁ Λουδοβίκος δὲν ἐννοοῦσε τέτοιο πρᾶγμα.

Δὲν θὰ πάρω ποτὲ περισσότερα ἀφ' ὅσα μοῦ ὀφείλονται ! ἀνέκραξεν ἐνθὺς ἀπὸ ἀγανάκτησιν· ἐγὼ δὲν γυρεύω ἐλεημοσύνη !

Ἦτο πάρα πολὺ. Οἱ ἀξιωματικοὶ ἡτοιμάζοντο νὰ πετάξουν ἐξω τὸν μικρὸν αὐθάδη, καὶ αὐτὸς ὁ Εὐγένιος τὸν διέτασσε νὰ ἐξέλθῃ, ὅταν ὁ Βοναπάρτης ἐπενέβη καὶ τοὺς ἐμπόδισε.

— Ἀφίστε, τοὺς εἶπε, τὸ παιδί αὐτὸ εἶνε ὑπερήφανο καὶ ἔχει δίκιο.

Ἐπειτα, ἐπιθυμῶν νὰ ἐλκύσῃ τὸν μικροσκοπικὸν αὐτὸν ἐχθρόν, — τὴν μυγίσσαν, τὸ κουνουπάκι, πού ἐπέμνε νὰ βομβῇ εἰς ταῦτά του, — τὸν ἠρώτησε

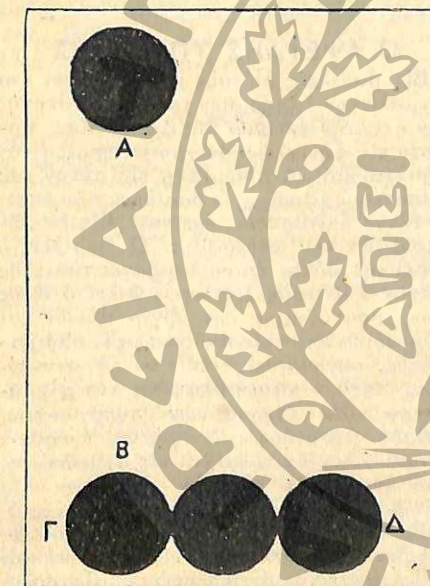
φωτεινὰ καὶ διακρίνοντα μακρόθεν... καὶ τὴν ἡμέραν, διότι εἰς τὸ Λονδίνον εἶνε σχεδὸν πάντοτε σκότος.

Ἀποτελέσματα μιᾶς πλυμμύρας

Ἡ πλυμμύρα αὕτη κατέστρεψε τὸ 1899 τὴν πόλιν Johnstown καὶ ἐπροξένησε τὸν θάνατον 5.000 ἀνθρώπων. Μία οἰκία ἀνευρέθη εἰς ἀπόστασιν πολλῶν μιλίων ἀπὸ τὴν πόλιν, καθὼς καὶ ἐν δένδρον εἰς τὴν θέσιν πού σὰς δείχνει αὕτη ἡ εἰκὼν, ἀντίγραφον φωτογραφίας.

Ὀπτικὴ Ἀπάτη

Ἐκ τῶν δύο ἀποστάσεων AB καὶ ΓΔ, ποία εἶνε ἡ μεγαλύτερα ;

μειδιῶν : — Μήπως θέλεις καὶ σὺ νὰ γίνῃς στρατιώτης ;

Ἀλλ' ὁ Λουδοβίκος ἔκαμε μεταβολὴν καὶ ἐν τῷ μέσῳ γενικῆς ἱλαρότητος, ἀπεκρίθη :

— Ὁχι, πολλῶτα στρατηγέ, δὲν θέλω νὰ γίνω στρατιώτης... θὰ γίνω χορευτής.

Καὶ αὐτὸς ὁ Βοναπάρτης εἰς τὴν ἀπρόοπτον ἀπάντησιν ἤρχισε νὰ γελά.

— Πῆγαινε εἰς τὸ διάβολο, μυγίτσα ! εἶπεν ὑψόνων τοὺς ὤμους.

Καὶ τὰ δύο παιδιά ἐξῆλθον, ἀκολουθούμενα ὑπὸ τοῦ Μπουριέν, ὁ ὁποῖος ἐπλήρωσεν εἰς τὸν υἱὸν τοῦ ράπτου τὸν λογαριασμὸν.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐκ πρώτης ὀψεως ἡ AB φαίνεται σχεδὸν διπλασία· ἀλλὰ εἰν τὰς μετρήσεις, θὰ ἰδῇτε ὅτι εἶνε ἴσαι.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ Παίγνιον

[Ἐστάλη ὑπὸ Κλ. Παπασπυρίδου.]

ΘΑ	ΚΡΙ	ΕΥ	ΣΥ	ΚΙ
ΦΩ	ΑΝ	Α	ΛΑ	ΡΙ
ΣΤΙΠ	ΣΥ	ΩΝ	ΤΙ	ΣΙΣ
ΦΡΟ	ΧΕ	ΛΕΙ	ΑΣ	Α
ΤΙ	ΡΟΣ	ΦΩΝ	ΝΗ	ΠΟΣ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται ὥστε νὰποτελεσθοῦν ὀκτὼ λέξεις σημαίνουσαι : Χάριτα, Στρατηγὸν Ἀθηναῖον, Μούσαν, Φιλόσοφον, Νῆσον τοῦ Αἰγαίου, Μοῖραν, Τύραννον, Ρήτορα.

Δήλωσις : Κάθε συνδρομητής, ἀγοραστής ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθηνᾶς, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ σταλῇ τὴν λύσιν εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, δόξ Βούρμπιδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολὴν του μὲ μίαν δεκάδα ἢ μὲ ἓνα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τὸ ὁποῖον θὰποτελεσθῇ ἀπὸ τὰ δεκάλεπτα, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν διὰ κλήρου μερικὸς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν, τὸν πρῶτον κληρωθόσημενον δι' ἑν ἔτος, τοὺς δὲ λοιποὺς δι' ἑξαμηνίαν ἢ τριμηνίαν. (Ἐὰν κληρωθῇ ὁ συνδρομητής, ἡ συνδρομὴ του θὰ παραταθῇ).

Λύσις τῆς Μαγικῆς Εἰκόνος τοῦ 3ου φυλλαδίου

Τὰ πρόσωπα τῶν δύο λωποδυτῶν ἐν κατατομῇ, σχηματίζονται ὑπὸ τῶν δύο κεκαμμένων βραχιόνων τοῦ χωροφύλακος.

Ίδε τον Ό-
δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή
του Κεφ Β

ΚΥΜΑΤΑ

Ψ' τον σκυθρωπό γέρο-βράχο έρχον-
ται και σπάζουν τα κύματα. Και άλλα
πέφτουν άπάνω του, με όρμη, άφρισμα-
να, σαν μανιασμένα, και άλλα έρχονται
κοντά του σιγά-σιγά, σαν να θέλουν να
τον χαϊδέψουν, και όλα του λένε διά-
φορες ιστορίες από τους μακρινούς τό-
πους που έρχονται.

Ένα κύμα σγαλό έρχεται και του λέ-
γει: «Φθάνω από πολύ μακριά, από την
άπέναντι παραλία. Έκεί είδα μια μη-
τέρα να γέρνει άπάνω μου, και να φω-
νάει λυπητερά το παιδί της. Πήγα όσο
πιο κοντά της μπόρεσα, και τότε πέσανε
στά νερά μου πολλά από τα δάκρυά της.
Αυτά τα δάκρυα μου θόλωσαν τα νερά
μου. Γι' αυτό με βλέπεις έτσι θολωμένο.»

Έπειτα έρχεται έν άλλο κύμα άφρι-
μένο και άγριο, και λέγει στο βράχο.
«Στό δρόμο που έρχόμουν, είδα ένα κα-
ράβι να βουλιάζει: άκουσα πολλές φω-
νές άπελπισμένες: φωνές πατέρων που
φώναζαν τα παιδιά τους, άνδρών τες
γυναίκες τους, μιά μιά φωνή πιο τραγική
άπ' όλες μ' έκαμε ν' άφρίσω τόσο πο-
λύ. Ήταν ή φωνή ενός παιδιού που έ-
κραζε τη μητέρα του.»

Και το τρίτο κύμα λέει κι' αυτό. «Και
εγώ, ηδρα στο δρόμο μου το σωμα του
παιδιού που πνίγηκε, το σήκωσα στους
άφρους μου, το πήγα στην πατρίδα του,
και το έβρισα στα πόδια της μητέρας
του. Στην άρχή που το είδε, την έπιασε
μεγάλη χαρά. Έπειτα του μιλούσε, το
κουνοίσε, το φώναζε, και όταν κατάλαβε
πως το παιδί της ήταν άδύνατο να την
άκούση, της λύγισαν τα γόνατά της και
έπεσε κι' αυτή κοντά του. Γι' αυτό με
βλέπεις σήμερα τόσο πένθιμο.»

Ο Βράχος φαίνεται σαν να μην άκούη,
να μην καταλαβαίνει. Και όμως αισθάνε-
ται! Και όμως αισθάνεται! Γιατί όταν
τα κύματα του λένε λυπητερές ιστορίες,
γίνεται άκόμη πιο σκυθρωπός και φαίνε-
ται άκόμη πιο γέρος.

Εαυτή Μουσμή

ΩΡΑΙΑ ΣΥΜΦΙΛΙΩΣΙΣ

Μιά φορά όταν ήμουν μικρή, είχαμε
μαλώση με την άδελφή μου, δεν θυμά-
μαι για ποιά άσημαντη αίτία. Άλλά όσον
ή αίτία ήτο μικρά, τόσο ο θυμός μας
ήτο μεγάλος. Η μαμά προσεπάθησε με
κάθε τρόπο να μασουφιλιώσει. Ότε όμως
τά χάδια της, ούτε ή καραμέλες της
μπόρεσαν να το κατορθώσουν. Ό,τι όμως
δεν κατορθώσαν αυτά, το κατορθώσαν
ευκολώτατα ένα άλλο πράγμα, το όποιο
δεν ξέρω αν πρέπει να συστήσω, ξέρω
όμως ότι μάς ωφέλησε πολύ. Μας έφερε
δηλαδή και τες δύο σιμά της και με
μιά κορδέλλα γερή μās έδεσε από τες
κοιτίδες που άκόμη ήσαν κοντές-κοντές.
Έτσι σφικτοδεμένες ήταν άδύνατο να
φύγη ή μια από την άλλη. «Τώρα αν θέ-
λετε φιλιωθείτε» μās είπε, ή μαμά, μās

έκλειδωσε 'στο δωμάτιο και έφυγε. Στην
άρχή προσπαθήσαμε να λύσουμε την κορ-
δέλλα, τα χέρια μας όμως δεν έφθαναν
πίσω τότε άρχισαμε να τραβάμε μιά άπ'
έκει και μιά άπ' εδώ, άλλ' αυτό δεν
εκράτησε και πολύ γιατί τα μαλλιά μας
πονούσαν. Θυμηθήκαμε ότι «οι δεσμοί
οΐτινες δεν λύονται, κόπτονται» ναί! άλλ'
αυτό δεν μās έσύμφερε... μπορούσε εις
όποιαν δήποτε άλλη περίστασι να εφαρ-
μοσθί, όχι όμως και εις την παρούσαν!
Το μόνον μέσον για να λυθούν τα μαλ-
λιά, ήτο ή συμφιλίωσις. Αυτή δεν άργησε
να έλθη και τα μαλλιά έλύθησαν... Άπό
τότε δεν ξαναμαλώσαμε πιά. Και όταν
καμιά φορά κανένα έλαφο συννεφάκι
δυσανεκείας έλθη και καθίση μεταξύ
μας τότε, ή άνένιμης και μόνη του δε-
σίματος των μαλλιών άρκει γοήγορα-γρή-
γορα να το διώξη μακριά μας!

Βάρκα του Κανάρη

ΓΙΟΡΤΑΖΕΙ ΤΟ ΕΞΩΚΚΛΗΣΙ

Γιορτάζει το 'ξωκκλήσι. «Όλος ο κόσμος
Τρέχει με βιά να πάει να προσκυνήση
Ένα κίρι στον Άγιο να κολλήση.
Και με καρδιά να ειπή μιά προσευχή.

Γιορτάζει το 'ξωκκλήσι. Τρέχουν όλοι
Γυναίκες, άνδρες, νέοι, μικροί, μεγάλοι!
Άλλοι κρατούν λαμπάδες, άνθη άλλοι
Και άλλοι φαγιά να φάν' στην έξοχή.

Γιορτάζει το 'ξωκκλήσι. «Όλοι έλάτε
Και τον καιρό καθόλου μην κυττάτε!
Θά πάμε 'μεις κι' αν βρέχη κι' αν χιονίξη,
Το κρύο τα παιδιά δεν τα φοβίζει.

Αθανάσιος Διάκος

Ο ΑΥΕΥΔΗΣ ΥΠΟΥΡΓΟΣ

Είς βασιλεύς διάταξε να φρονεούνην ένα
αίχμαλτον έμπροσθέν του. «Ο δυστυχής
την στιγμήν εκείνην της άπελπισίας, η-
ρχισεν εις την γλώσσαν του να ύβριζει τον
βασίλεα και να προσάπη εις αυτόν τας
χειροτέρας ύβρεις. Ο βασιλεύς ήρώτησε,
τι έλεγε ο άνθρωπος εκείνος. Είς εκ των
υπουργών του άπεκρίθη: «Ω Βασιλεϋ, ο
δυστυχής ούτος επαναλαμβάνει από εξής
στίχον της ιεράς Βίβλου «Φιλεϊ ο Θεός
τους κρατούντας την όργην αυτών και
συγχωρούντας τοις άνθρώποις». Ο βα-
σιλεύς, συγκινηθείς εκ των λόγων τού-
των, διάταξε να μη βλάψωσι τον αιχμά-
λτον: άλλ' έτερος των ύπουργών του,
έχθρος άσπονδος του πρώτου, έγερθείς
είπεν: «Δέν επιτρέπεται εις άνθρώπους,
οΐοι ήμείς, να λέγωμεν επί παρουσί-
α των βασιλέων λόγους ψευδείς: ούτος ύ-
βρίζει την Μεγαλειότητά σου, ο βασιλεϋ,
και δέν παύει αποδίδων εις το βασιλικόν
σου άτομον τας άπρεπεστέρας αίσχρολο-
γίας». Ο βασιλεύς συνέστειλε πάραυτα
τάς όφρυνς και είπε: «Το ψεύδος αυτού
του ανθρώπου εινε δι' έμέ προτιμότερον

της αληθείας, την όποιαν σύ λέγεις: διότι
σκοπός αυτού μόν εινε να σώση την ζωήν
ένός ανθρώπου, ο δε ιδικός σου να κα-
ταστραφή εις άνθρώπων. Το ψεύδος όταν
αποβλέπη προς καλόν σκοπόν εινε προ-
τιμότερον της σκανδαλώδους και βλαβε-
ράς αληθείας». Και πάραυτα άπέπεμψε
τον δεύτερον ύπουργόν.

Αιθερία Μουσική

ΙΑΤΡΙΚΗ ΔΙΑΓΝΩΣΙΣ

Είς ιατρός εξέρχετο, άκολουθούμενος
υπό των πολυαριθμών άκροατών του, από
την αΐθουσαν του νοσοκομείου, όπου είχε
κάμει διάλεξιν περί της Ιατρικής διαγνώ-
σεως επί τη βάσει έξωτερικών σημείων.
Έξαφνα έσταμάτησε έμπρός εις ένα
άσθενή και στραφείς προς το άκροατή-
ριόν του, είπεν: — «Από την φύσιν της ά-
σθενείας, από την όποιαν πάσχει ο άσθε-
νής, εϊμπορεί κανείς να ένοήση εις τι
έργασίαν καταγίνεται,» στρεφόμενος δε
προς τον άσθενή, τον ήρώτησε: — «Εισθε
»μουσικός, δέν είν' έτσι;

«Μάλιστα, κύριε!»

«Και παίζετε όργανον πνευστόν;»

«Μάλιστα, κύριε.»

«Βλέπετε, κύριοι, τι δίκαιον πού ειχα,
και πως από την φύσιν της άσθενείας,
έννοήσα την κυριωτέραν ένασχόλησιν
του άσθενούς, ο όποιος πάσχει από άδυ-
ναμίαν των πνευμόνων; Τίποτε δέν εινε
έπικυκλυνδότερον, διά τους πνεύμο-
νας, όσον τα πνευστά όργανα, διότι ο
παίζων αυτά φασά διαρκώς. — Και τι
όργανον, παίζεις, φίλε μου;

«Φυσσαρόνικα, κύριε!»

(Έκ του Γαλλικού) Ελληνική Θεότης

ΕΛΛΕΙΨΕΙ ΧΩΡΟΥ

Είς καθηγητής έδωσε να τψ δέσουν τα
«Κηρύγματα του Τσολικόφερ, εκδοθέντα
μετά τον θάνατόν του». Έπειδή όμως ο
τόπος επί της ράγας του βιβλίου ήτο
πολύ μικρός, ο βιβλιοδέτης ετύπωσε με
χρυσά ψηφία μόνον τας εξής λέξεις:
«Κηρύγματα του Τσολικόφερ μετά τον
θάνατόν του».

(Έκ του γερμανικού)

Αρχιδούξ Κάρολος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

«Ο διδάσκαλος έρωτά δύο μετεξεταστούς:
— Πώς κάμνει, Γιάννη, ο μέλλων του έχω;
— Έξω και σχίσω!
— Και ο άδριστες, Θωμά;
— Μέσα και ράψω!!!

Εστάλη υπό του Μακεδόνα

— Δέν φαντάζεσαι πόσο λυπήθηκα που πέ-
θανε ο πατέρας του καθηγητού κ. Α!
— Γιατί; ήταν συγγενής σου;
— Όχι: αλλά δυστυχώς τον κ. Α δέν τον
έχουμε στην τάξί μας....

Εστάλη υπό της Κυματιζούσας Κυανολέκτου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΚΑΙ ΟΛΟΝ ΤΗΣ ΤΟ ΣΠΙΤΙΚΟΝ ΕΥΧΕΤΑΙ

Είς τους συνδρομητάς της και αναγνώστας
ΕΥΤΥΧΕΣ ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ 1911

ΤΑ ΕΞΗΣ σημαντικά μου γράφει ή Κερ-
κυραϊκή Αΐρα, ή όποια διαθέτει τώρα 100
φύλλα την έδωμάδα: «Παντού εύρίσκω προ-
θυμία, όχι μόνον εις τούς μαθητάς και μα-
θητριάς, αλλά και εις έξωτερικάς νεάνιδας και
νέους. Είκοσιξ φυλλάδια παίρνει ο άνεψίός
μου και τα διαθέτει εις φίλους του μεγάλους,
και άλλα τόσα σχεδόν στέλλω εγώ εις πα-
λαιάς μαθητριάς. Δι' αυτό μου έφάνη αρκετά
παράδοξος ή ιδέα εκείνης, που είπεν ότι ή
Διάπλασις εινε για μωρά. Δέν θα την έδιά-
θασε, φαίνεται, ποτέ και γι' αυτό το λέγει...»

Νά πάλι ο Μάριμπα-Γεώργος με τρία νέα
ξεσπαθώματα! Ορκισθή, βλέπετε, να μην ή-
συχάζη. Το δε νόστιμον εινε ότι άπορεί τι
της βρήκα της επίσημότης του και την έδημο-
σίευσά δλόκληρην. Τί μετροφροσύνη, ε;

Εύχαριστώ και σένα διά το γενναίον ξεσπά-
θωμα, Κόρη της Εΐας, δέν αμφιβάλλω δε
ότι με την αγάπην που μου έχεις, αν δέν ή-
σουν εις ξένον και μικρόν τόπον, θα είχες φθά-
σει τώρα την Κερκυραϊκήν Αΐραν.
Εύγε και εις σε, φίλε Σπυρ. Καπ. Ξε-
σπαθώνεις, βλέπω, γερά. Είς εκείνον που σου
έλεγε διά τα «Νέα και Περίεργα», πές ότι
εινε αληθέστατα, αυθεντικώτατα, και ότι μά-
λιστα το πρώτον-πρώτον που διαδίδουν οι
φίλοι μου, εινε αυτό.

Χαίρω πολύ που σου άρσει τόνον το νέον
μας μυθιστόρημα, Α. Κ. Διαιρησά. Άλλά
και εις ποίον δέν άρσει; Νά, και ο φίλος
μας Κ. Χ. Έλασσώνας τα ίδια μου γράφει
σήμερα. Και πόσοι άλλοι!
Και μιά ολιβερωτάτη είδησις. Άπέθανεν
εις την Σύρον ή αγαπητή μου φίλη Ρένα Ι.
Κονταρίνη, κόρη του Ταμίου της Τραπεζής
Άθηνών, γνωστοτάτη εις τον κύκλον μας με
το ψευδώνυμον Ποιμενική Φλογέρα, με το
όποιον έδραβεύθη εις τον προηγούμενον Δια-
γωνισμόν των Λευκών Λέξεων. Είς το φυλ-
λάδιον μάλιστα της 15 Μαΐου 1910 έδημο-
σίευσθ δι' αυτό ή φωτογραφία της και έγνω-
ρίσαμεν όλοι την συμπαθεστάτην μορφήν της.
Τώρα ή Ρένα μας εινε άγγελος εις τον ούρα-
νόν... Ο Θεός άς παρηγορήση τους δυστυχι-
σμένους γονείς της!

Γαρδένια, σ' εύχαριστώ διά το ξεσπαθώμα
και διά τα καλά λόγια. Χάρτην των Λύσεων
σου έστειλα. Βεβαίως, έχεις το δικαίωμα να
στέλλης και των ιδικών σου Πνευματικών Ά-
σκήσεων τας λύσεις. Κρί-στα-στα σήμερα σου
δημοσίεωμ την πρώτην.

Πολύ εύμορφο το γραμματάκι σου, Άτι-
κή Δόσις. Αλήθεια, εις την Γ' του Έλλη-
νικού πρέπει να έγης πολλά μαθήματα: αλλά
ελπίω να οικόνομηξ κάπου-κάπου όλίγον και-
ρόν διά να μου γράφης. Χαιρετίσματα στον

άδελφό σου, τον παλιόν μου συνδρομητήν,
που διαδίδει άκόμη τας «Αθηναϊκάς Έπι-
στολάς».

Κοητικοπούλα, εκατοντάδες ποιημάτων και
πεζών έχουν έγκριση χωρίς να κληρωθούν ά-
κόμη. Μεταξύ αυτών εινε και το ποιήμα σου
εις την Κρήτην. Συ όμως δέν πρέπει να
έγης παράπονον, διότι αρκετά σε εύνόησεν ως
τώρα ο κληρός. Νέα περί του αυτοσχεδίου
μουσικού δέν γνωρίζω, παρά ότι εινε όλονέν
με την μητέρα του εις το Παρίσι.

Ωραίας έπιστολάς μου έστειλαν αυτήν την
έβδομάδα και οι εξής: Ούτις, Μελαχροινό
Έλληρόπουλο, Κυριόπουλο, Μαρούλια Β.,
Έλπιδοφόρος, Γιάννης Άγιάννης, Μακεδών,
Γλυκεία Έλπις και Ουράνιον Τόξον. Άλλά
που τόπος!

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Έγκρίνονται: «Αγυρτεία» του Δοξαμέ-
νον Είκοσιένα—Διάφορα του Σηματοφόρου
Έλληρος—«Το πρώτο χιόνι» του Βασιλέως
των Χρυσανθέμων—Ανέκδοτον της Έλευ-
θερίας (Θαλάζω μόνον τον τίτλον)—«Ο
λόγος του μαύρου» του Νέλικε—«Ενθουσια-
σμός» της Διακριθείσης Άρσακειάδος.

Απορρίπτονται: Διάφορα χριστογεννιά-
τικά, ποιήματα και πεζά, τα όποια έλαβα
πολύ άργά—«Πετρα» (τόσον έντενες, άδύνα-
τον να δημοσιευθί.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Υποκόμης της Βρα-
ζελόνης, α. (Θ.Β.) Καρμελίτα, κ. (;;;). Ά-
νώνυμος Έταιρία, κ. (Μ.Χ.Δ.). Ίδανικόν
του Καλλιτέχνη, α. (Μ.Τ.Γ.Μ.). Άττική Δύ-
σις, κ. (Μ.Π.). Ροδοπέταλον, κ. (—). Κιλ-
κινέτος, α. (...) Δορκαία κ. (Ν.Ι.) Βασιλίσσα
των Άνθων, κ. (Ο.Π.) Μάριος της Έλευ-
θερίας, α. (Δ.Π.) Κυριόπουλο, α. (Ι.Η.)
Αούρματος Τηλέγραφος, α. (Κ.Κ.) Έπι-
δοφόρος, α. (Ε.Δ.) Γιάννης Άγιάννης, α.
(Π.Χ.) Κυθωνιάτης, α. (Γ.Σ.) Ξενητεμένο
Ναυτοπούλο, α. (Σ.Μ.) Γλυκεία μου Μάρνα,
α. (Ν.Χ.Κ.Ι.) Τρελλόπαιδο της Κερκίρας,
α. (1821) Άρχαία Έλληνίς, κ. (—).

Ανανεώσεις ψευδωνύμων: Μητροική
Στοργή, κ. Έγγονος Αυτοκράτορος, α. Ό-
νειροπόλος Ψυχή, κ. Άργυρά Πανοσίηνος, κ.
Έλλάς του Μεγάλου Αλεξάνδρου, α. Όρχα
Λαϊδή, κ. Φασαριώτης, α. Άγνίνη, κ. Ύ-
περήφανο Γιασεμί, α. Μελαχροινό Έλληρό-
πουλο, κ. Όνειρον της Κίπρου, α. Πανελ-
λήνιος Πόθος, α. Ματαιότης, κ. Κερκυραϊκή
Αΐρα, κ. Αάφνης Κλωνάρι, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οδμήρια προτάσις δημοσιεύεται, αν δέν συνοδεύε-
ται υπό του αντίτιμου ως εξής: Διά τας πρώτας τρεις
προτάσεις έκαστον φύλλον λεπτά 25. Διά τας επί
πλέον του αΐτουσφύλλον, 5 λεπτά ή λέξεις.—Προτείνου-
ν μόνον οι έχοντες ψευδώνυμον έκαστον διά το έτος τοϋτο,
προς τούς έχοντας ψευδώνυμον επίσης έκαστον διά το
έτος τοϋτο. Προτάσεις με άνόματα ή με ψευδώνυμα
κατηχημένα, δέν δημοσιεύονται.—Ο έντός παρενθε-
σεως αριθμός σημαίνει πόσα τετράδια δέν ανταποδι-
σιν είσоти ο προτείνων].

Μικρά Μυστικά έπιθυμούν ν' ανταλ-
λάξουν: Άττική Άδως (Υ) με Σοφάντων
του Διαβόλου, Μάριμπα-Γεώργον, Έξορίστον
Ανθίδα— ή Έλευθερία (Υ) με Ύπερήφανο
Γιασεμί, Όνειρεμένη Έλευθερίαν, Μάρο-
μπα-Γεώργον— ο Μάριος της Έλευθερίας
(Υ) με Διάπλασιν του Μέλλοντος, Φαιδρόν
Αδάμαντα, Τρελήν Ναιότην, Κάμεν, Προ-
μνηδά Δεσποτήν, Δεινοπαθουμένην Έλλάδα,
Άρχιεπισκόπον Γερμανόν— ή Έαρινή
Πετώ (Υ) με Δούκισσαν του Δάντου, Γα-
λανόλεκη— ο Νέλικε (Υ) με Φαιδρόν Α-
δάμαντα, Σπυρίστον μας Κανδήλι, Αθανάσιον
Λιάκον, Γλυκείαν Έλπίδα.

Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους
της: Μητροική Στοργήν (αί παραγγελίαι σου
έξετελέσθησαν) όχι, μη φοβείσαι, και αϊ Κυ-
ριακαί δέν θα καταργηθούν.) Άν. Ν. Καρ.
(εύχαρίστως θα σου το είπω: το ύφος σου
εινε μίμησις των μυθιστορημάτων της παλαιάς
έποχής) δέν συνειβίζεται πλέον.) Ίδανικόν
του Καλλιτέχνη (πολύ μου ήρεσεν ή πρώτη
έπιστολή σου περιμένω και την συνεργασίαν
σου.) Ανώνυμον Έταιρεία (χάρτην λύσεων
έστειλα.) Μιχαήλ Αθ. Παπ. (εύχαριστώ πο-
λύ δι' όσα γράφεις: τώρα που έγινες συν-
δρομητής, εϊμπορείς να μου στέλλης έργα σου,
αλλά κατά τον Κανονισμόν πρέπει να πάρης
και ψευδώνυμον.) Έλλάδα του Μεγάλου Α-
λεξάνδρου (έλασα την Σημείωσιν σου.) Διά-
πλασιν του Μέλλοντος (εύχαριστώ πάρα πολύ
ο κ. Π. σου άπήνησεν ιδιαιτέρως.) Έλευ-
θερίαν (εύχαριστώ διά τας ενεργείας) έγε το
νού σου πάντα, και κάποιον θα εύρης.) Άστε-
ροεντα Ουράνιον (έγει καλώς) Γεώργ. Ν.
Καπ. (πρέπει να συμμορφωθής με τον Όδη-
γόν του Συνδρομητού, άλλως καταπίνοεις.)
Δοξαμένο Είκοσιένα (εύχομαι να τελεσπορή-
σουν αϊ ενεργείαι σου και σ' εύχαριστώ πολύ.)
Θεοειδή Αλεξάνδρον (αί παραγγελίαι σου έ-
ξετελέσθησαν) εύχαριστώ διά το γενναίον ξε-
σπαθώμα.) Αρχιδούκα Κάρολον (εύχαριστώ
διά το ώραϊον δελτάριον.) Σηματοφόρον Έλ-
ληνα (και το ιδικόν σου, που το ξεγράφ-
τισες ο ίδιος, ώραϊότατον.) Ύπερήφανο Για-
σεμί (έστειλα) τ' Αποτελέσματα έντός όλίγου.)
Δούκισσαν του Δάντου (ναί, αλλά τας λύ-
σεις σου να γράφης εις χωριστόν χαρτί, όχι μαζί
με την έπιστολήν.) Φίλεργον Ήγεμονίδα (ξε-
τελέσθη) δέν πειράζει: άργότερα πάλι, ποίος
ξέρει...) Πιερόστον (έστειλα.) Άρδρεϊνήν
Τζ. (τα σέση μου εις τους γονείς.) Έαρινήν
Πρωϊαν (έστειλα.) Αλεξάνδρον Μαυροκο-
δάτον (να γράφης κάθε είδος που μου στέλλεις,
εις χωριστό κομμάτι χαρτί: όχι όλα μαζί,
σαλάτα!) Νέλικε (έστειλα.) Κυρά-Παπαδιά (να
σε ιδώ!) Ματαιότητα, Ηχώ της Καρδιάς,
Φαιδρόν Αδάμαντα, κτλ. κτλ.

Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 28
Δεκεμβρίου, διαπαντήσω εις το πρόσχεξ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αί λύσεις δεκταί: έξ Αθηνών και Πει-
αιώς μέχρι της 18 Ιανουαρίου έκ των Έπαρ-
χίων μέχρι της 25 Ιανουαρίου έκ του Έξω-
τερικού μέχρι της 12 Φεβρουαρίου.

42. Λεξιλογίος

Είς όημα περισπωμένου
Προσέτω έν όηριον,
Και σχηματίξω όνομα
Εξούς εκ των κυρίων.

Εστάλη υπό του Αστερενίου Ουράνου

43. Διπλοϋς Στοχειογράφος

Αν όρους της Τουρκίας
Κόψης την κορυφή,
Έν άγριον όηρίον
Έμπρός σου θα φανή.
Και τούτο αν κατορθώσης
Να τ' αποκαταλίθης,
Επίρρημα άμέσως
Γνωστόν θα σχηματίσης.

Εστάλη υπό του Ένθουσιώδους Έλληρος

44. Διπλοϋς Μεταγραμματισμός μετά Στοχειογράφου

Θεού μεγάλου, παλαιού,
Την κεφαλήν αλλάζω
Και το σκηνιόν που κάθεται
Εξούς κατασκευάζω.
Το ίδιο κίνω και 'ς αυτό
Και βλέπω πάλι ένα θεό.

